

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β΄.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 14 Μαρτίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 87

ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Ο ΑΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΖΗΣΙΜΟ ΣΙΔΕΡΗ (Εφέτη στη Σύμω)

ΣΤΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΔΕΣ κ. ΑΔ. ΠΑΛΛΗ

'Αθηνᾶ

Γιὲ τοῦ Λαέρτη, σ' ἐπιπᾶσα πάντα νὰ θῆς ν' ἀρπαξῆς
τὸ κάθε τέχνασμα τοῦ ὄχτροῦ· σὲ βλέπω τώρα πάλι
κοντὰ στοῦ Αἴα τ' ἀκρινὰ τὰ θαλασσοκαλύβια
ἀπ' ὧρα νὰ τὸν κυνήγησι, καὶ τὰ πατήματά του
νὰ πέρνης τὰ νυγμάραχτα, νὰ ἰδῆς ἂν εἶναι μέσα.
Καλὰ τὰ πᾶσι, λαγωνικοῦ σκυλιοῦ σὰ νάχες μύτη
Γιατὶ ποληῶρα εἶν' ἐδῶ ἀπὸς του, ἀπ' τὸ κεφάλι
ποτάμι ἔτρεχ' ὁ ἰδρῶς του, τὰ χέρια του αἶμα στάζαν.
Τώρα τὴν πᾶσι αὐτὴ χρειαὶ δὲν ἔχεις πλεῖδ νὰ βλέ-
[πης
μὸν μίλα μου πῶς ὁ σκοπὸς κι' ἔχεις αὐτὴ τὴν ἐν-
[νοια,
νὰ μάθης ἀπὸ ἐμένα πὺξ ξέρω τὸ τί τρέχει.

'Οδυσσεύς

Φωνὴ τῆς 'Αθηνᾶς ἐσὺ, τῆς πῶ ἀγαπημένης
ἀπ' τοὺς Θεοῦς, τὴ γνῶρισσ, ἂν καὶ δε σ' ἀντικρύζω,
τὴ θεϊκὴ σου πλὴ λαλιὰ καὶ τὴν καταλαβαίνω
σὰ σάλπιγγα Ἰουρηνικὴ πῶχει χαλκένιο στόμα.
Καλὰ καὶ τώρα τῶνιωτες πῶς γιὰ ὄχτρο μου ἄντρα
σ' αὐτὰ τὰ μέρη τριγυρνῶ, γιὰ τὸν ἀσπίδοφόρο
τόν Αἴα, κι' ὄχι γι' ἄλλον, ἀπὸ ποληῶρα
[ψάχνω.

Γιατὶ τὴ νύχτα ἀπάντεχο κκὸ μᾶς ἔχει κάμη,
ἂν κείνος τόκαμε· γιατί τὸ βάζει ὁ νοῦς μας μόνο,
μὰ δὲν τὸ ξέρομε σωστά· κ' ἐγὼ τὸν κόπο πῆρα
ἀπάνω μου αὐτοθελητὰ· πὺξ λῆς, ξολοθρεμένα
τὰ βρήκαμε τὰ ζωντανὰ καὶ κατασκοτωμένα
ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο μὲ τοὺς βοσκὸς ἀντάμα.
Κι' αὐτὴ τὴν πρᾶξιν ὅλοι τους σὲ κείνο τήνε ρίχνουν.
Κι' ἕνας κατάσκοπος αὐτὸν τὸν εἶδε μὲσ' στοὺς κάμ-
[πους

νὰ ροβολᾷ μονάχος του μ' αἱματωμένη σπάθα
καὶ ἐμένα τὸ μαρτύρησε· ἔσπισω του εὐτὺς τρέχω,
κι' ἄλλα σημάδια βρίσκω ἐδῶ, ἐκεῖ ἄλλα μὲ ξιππα-
[ζουν
καὶ πῶς νὰ μάθω δὲν μπορῶ. Σὲ καλὴ ὧρα ἦρθες·
Τὶ τώρα καὶ πρωτῆτερα μὲ κυβερνᾷς ἀτὴ σου.

'Αθηνᾶ

Δυσέα, τὰ κατάλαβα κι' ἐδῶ ποληῶρα ἦρθα
πρόθυμος φύλακας ἐγὼ σ' αὐτό σου τὸ κυνήγι.
'Οδυσσεύς
Καλὴ κυρά, λῆς ἀδικα τὸν κόπο μου νὰ χάνω ;
'Αθηνᾶ
'Ὅχι, γιατί τὰ ἔργατα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε.
'Οδυσσεύς
Μὰ ἔτσι ἀστόχαστα, γιατί τὸ σήκωσε τὸ χέρι :
'Αθηνᾶ
Γιατὶ τὸν πλάκωσε ὁ θυμὸς γιὰ τ' 'Αχιλλέα τὰ ὄπλα.
'Οδυσσεύς
Καὶ τόχα πῶς στὰ ζωντανὰ χύθηκε ἀπάνω ἔτσι ;
'Αθηνᾶ

Θαρροῦσε μὲ τὸ αἶμα σας τὰ χέρια του πῶς βάζει
'Οδυσσεύς
Καὶ ὁ στοχασμὸς του πῆγαινε ἐνάτια στοὺς 'Αρ-
[γίτες ;
'Αθηνᾶ

Πέρα θὰ τῶβγαζε, ἂν ἐγὼ παραμελοῦσα λίγο.
'Οδυσσεύς
Πῶς τοῦ βαστοῦσεν ἡ καρδιά, κι' αὐτοῦ πῶς πῆε ὁ
[νοῦς του :
'Αθηνᾶ

Τὴ νύχτα κατ' ἐπάνω σας, κλεφτὰ, μονάχος πέφτει.
'Οδυσσεύς
Τόχα μᾶς κοντοζύγωσε κι' ἔφτασ' ἐδῶ στὴν ἀκρη ;
'Αθηνᾶ

Τὶ λῆς ; στῶν δυὸ τῶν στρατηγῶν τίς πόρτες εἶχε
[φτάσῃ.
'Οδυσσεύς
Καὶ πῶς τὸ χέρι ἐκράτησε τὸ φονοδιψασμένο ;
'Αθηνᾶ

'Εγὼ τὸν ἐσταμάτησα ἀπ' τὴν ἀποθυμίᾳ του,
μὲ κάπιες πλάνες ψεύτικες ποῦ τοῦριξα στὰ μάτια,
κι' ἔσουρά τον στὰ πρόβατα ποῦ μὲ τὰ βόδια ἦταν
ἀνάκατα, ὅλα λάφυρα κι' ἀμοίραγα ὡς τότες.
Κι' ἐκεῖ σὰν ἔπεσ' ἔκοβε, ἀσπλαγχνὰ δλόγυρά του
χτυπώντας τὰ κατάρραχα, καὶ πότε αὐτὸς θαρροῦσε

πῶς κόβει μὲ τὰ χέρια του τοὺς δυὸ μᾶζι 'Ατρεΐδες,
πότε ἀπ' τοὺς ἄλλους στρατηγούς· χυμῶντας κάπιον
[πάλι·

Κι' αὐτὸν ἐγὼ, σὰ χύνονταν μὲ φοβερὴ μανία,
τὸν ἔσπρωχνα καὶ στὶς πυκνὲς τὸν ἔριχνα τίς φρά-
[χτες.

Καὶ πλεῖδ ὄντας ἐλούφαξε ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κόπο,
μᾶζι τὰ δένει μὲ σκοινιὰ τὰ βόδια ποῦ γλυτώσαν
καθὼς καὶ τ' ἄλλα ζωντανὰ, καὶ στὸ καλύβι σέρνει τα
σὰν ἄντρας, καὶ μὲ κέρατα κυνήγι ὡς νὰ μὴν ἦταν
κι' ἔτσι δεμένα ὅλα μᾶζι τὰ δερνε στὸ καλύβι.

Τὴ φοβερὴ του ἀρρώστια αὐτὴ θὰ σοῦ τὴ φανερώσω,
γιὰ νὰ τὴν μάθουν ὅλοι τους οἱ 'Αργίτες ἀπὸ σένα.
στέκα ἀφοβός, τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν μὴ τὸν φο-
[βᾶσαι·

γιατὶ ἀπ' τὰ μάτια του τὸ φῶς ἄλλοῦ θὰ τὸ γυρίσω
νὰ μὴ σὲ ἰδῇ στὸ πρόσωπο. Αἶ, σὺ, ποῦ σφιχτοδέ-
[νεις

τοὺς σκλάβους σου πιστάγκων, ἐδῶ σὲ κρᾶζω νάρθῃς·
τόν Αἴα λέω· ἔθγα ἐδῶ ἀπ' τὸ καλύβι μέσα.

'Οδυσσεύς

Αὐτοῦ τί κάνεις, 'Αθηνᾶ ; μὴ τὸν φωνάζῃς ὄξω.

'Αθηνᾶ

Δὲ θὰ σωπάσῃς ; μὴ δειλὸς φανερωθῆς πῶς εἶσαι.

'Οδυσσεύς

'Ὅχι γιὰ ὄνομα Θεοῦ, φτάνει ἀπὸ μέσα νᾶνε.

'Αθηνᾶ

Μὰ τί φοβᾶσαι ; ἀνθρώπος πρωτῆτερα δὲν ἦταν ;

'Οδυσσεύς

Κι' ὄχτρος του πάντα εἰμωνα, κι' ὡς τώρα ἀκόμα
[εἶμαι

'Αθηνᾶ

'Ὅμορφο πάντα νὰ γελάς μὲ τοὺς ὄχτροὺς δὲν εἶσαι ;

'Οδυσσεύς

'Εγὼ ποθοῦσα πλεῖότερο νὰ μένη στὸ καλύβι.

'Αθηνᾶ

Φοβᾶσαι μὲ τ' ἀλήθεια σου τρελλὸ ἀνθρώπο νὰ βλέ-
[πῃς ;

'Οδυσσεύς

Μὰ δὲν θὰ τὸν φοβοῦμουνα ἂν ἦταν στὰ σωστά του·

'Αθηνᾶ

'Ὅμως δὲν θὰ σὲ στοχαστῇ, ἐδῶ κοντὰ κι' ἂν εἶσαι.

'Οδυσσεύς

Γιατὶ ὄχι, ἢ μὲ τὰ μάτια του βλέπῃ καθὼς καὶ
[πρῶτα ;

'Αθηνᾶ

Θὰ τοῦ σκοτίσω ἐγὼ τὸ φῶς νὰ μὴ σὲ βλέπῃ διόλου

'Οδυσσεύς

Σὰν ὁ Θεὸς τ' ἀποθυμᾷ, ὅλα μπορεῖ νὰ γένουν

'Αθηνᾶ

Μὴ βγάλης τώρα πλεῖδ μιλιὰ καὶ στάσου αὐτοῦ ποῦ
[στέλεις

'Οδυσσεύς

Θὰ μείνω, ἂν καὶ νὰ βρίσκουμαι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ πο-
[θούσα

'Αθηνᾶ

'Ὡ σὺ, Αἴα, δεύτερη φορά, σὲ κρᾶζω τώρα πάλι
Γιατὶ τὸν παραστάτη σου κάνεις πῶς δὲν γνωρίζεις ;

Κ' ὕστερον ξαναγύρισε μέσ' στὸ καλύδι παλι,
καὶ μετ' τὴν ὥρα ἐρχεται στὰ συγκαλά του κάπως,
κι' ὅπως τὸ βλέπει ἀπ' τὴ ζηνιὰ γεμάτο τὸ καλύδι,
χτυπώντας τὸ κεφάλι του στέναζ' ἀπ' τὴν καρδιά του.
Μέσ' στὰ σφραγισμένα πρόβατα κἀθεῖται ἐκεῖνος τότες,
καὶ τὰ καλλικὰ του ἐπικασσὲ σφραγιστὰ στὰ δυὸ του χέρια,
καὶ στάβη κἀμποσο βουβός· κατόπι μὲ φοβέρες
φριχτὲς ἐμὲ φοβέριζε, ἀν δὲν τοῦ μαρτυροῦσα
'κειὸ τὸ κακὸ ποῦ γίνηκε, καὶ ζέταζε νὰ μάθῃ,
σ' αὐτὸ τὸ πρῶμα πῶρτασε, πῶς νῆχε καταντήσῃ.
'Αδέρφια, ὁ φόβος μ' ἔκαμε καὶ τὰ πα ἕνα πρὸς ἕνα,
ὅ,τι ἔγιναν κι' ὡς τῆξερ. Κι' εὐτὺς θρηνολογοῦσε
μὲ μαύρους θρήνους, ποῦ ποτὲς δὲν ἄκουσα ἀπὸ κείνον
Γιατί, ἔλεγε, τὰ δάκρυα τὰ τέτοια, στοὺς ἀθρώπους
πῶς πρέπει μόνον τοὺς δειλοὺς καὶ ποῦ καρδιὰ δὲν
[ἔχουν·

μόνο κρυφαναστενάζε δίχως φωνὲς μεγάλες,
καὶ σὰν βουβαλι μούγκριζε. Κι' ἀπ' οὐ τὸν βρῆκε
[τώρα

μια τέτοια μακρὴ σφοδρά, μια τέτοια μακρὴ τύχη,
χωρὶς νερό, χωρὶς ψωμί, κἀθεῖται ἡσυχασμένος
ἀνάμεσα στὰ ζωντανὰ τὰ σιδεροκομμένα
καὶ μετ' τὸ νοῦ του μελετᾷ κάποιον κακὸ νὰ κἀμῃ.
'Απάνου κἀτου σὰν κι' αὐτὰ θρηνολογῆ καὶ λέει.
Μὲ ἔλατε μέσθ, σύντροφοι, βοήθηστε τον, γιὰ τοῦτο
ἐκίνησα νὰρῶ σε σὲς, ἀν θὰ μπῆρεστε κάπως.
Τοὺς τέτοιους πάντα τοὺς νικούν τὰ φιλικὰ τὰ λόγια

Χορός.
Τέκμησσα, τοῦ Τελευτάντη κόρη, μᾶς κρένεις,
τὸν Αἶα πῶς τὸν πλάκωσαν οἱ σφοδρὲς οἱ μαύρες.
Αἶας.
'ὦ, ὦχ!

Τέκμησσα
'Ακόμα κἀθὼς οἰνίζεται κι' ἄλλες θάρσυν' ἡ τάχα
τὸν Αἶα δὲν ἀκούσατε νὰ βραναστενάξῃ;
Αἶας.
'ὦχ, ὦχ!

Χορός.
Γιὰ πῶσθι ἀκόμα ὁ ἀθρώπος, γιὰ τίς παλιὲς ἀρρώστιες
θυμᾶται, καὶ μετ' στὴν καρδιὰ τόνε σπαρτᾷ ἡ λύπη.
Αἶας.
Παιδίμου, ὦχ παιδί μου!

Τέκμησσα.
'Αλλοίμονό μου τῆς φτωχῆς· Βρυσσάκη, ἐσένα κἀζει.
Τὶ νῆχη τάχα μέσ' στὸ νοῦ; Ποῦ νᾶσαι; ὦ ἡ κἀημέ-
[νη.

Αἶας.
Τὸν Τεῦκρο θέλω. Πούνέ τος ὁ Τεῦκρος; Θὰ κουρσέβῃ
ἐκεῖνος ὅλο τὸν καιρὸ, ἐγὼ σὰν πᾶω νὰ οὐύσω;
Χορός.
Νὰ τᾶχη φαίνεται σωστὰ ὁ ἀθρώπος ἀνοίχτε.
Αἶας.
Δίγῃ μπόρει νὰ ντροπισαθῇ ὄντας μὲ ἰδῆ στὰ μάτια.

Τέκμησσα.
Σ' ἀνοίγω, νὰ! Μπορεῖς νὰ ἰδῆς τὰ ἔργατὰ του τώρα
καὶ σὲ ποιὰ χάλια βρασκεταί κι' ἀτός του, κύταξέ τον.
Αἶας.
'Αδέρφια μου ναυτόπουλα, ποῦ μόνον σεῖς ἔκομα
φίλοι μου μένετε πιστοί, τὸ δικίον μου γροικᾶτε,
δέτε ποιὰ μαῦρα κύματὰ ποῦ ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη
ὀλοῦθε τρέχουνε γοργά, μὲ ζώνουν τώρα ἐμένα.

Χορός.
'Ὅλα σωστὰ μοῦ φαίνονται τὰ λόγια σου πῶς εἶνε.
τὰ ἔργατὰ του ὀλότελα πῶς τᾶχος τὸ δείχνουν.
Αἶας.
Θαλασσοπούλια, ποῦ ἤρθατε μὲ τὰ κουπιὰ ἐδῶ πέρα,
στις σφοδρὲς μου μόνο ἐσᾶς σωτήρες μου ἀντικρύζω
κι' ἐμένα τώρα σφᾶχτε με.

Χορός.
Μὴ βλαστημᾶς· καὶ τὸ κακὸ τῶνα ποτὲ μὴ βᾶξῃς
βοτάνι στᾶλλο τὸ κακὸ, γιὰτὶ τῆς δυστυχίας
τὸ μεγαλώνεις πλειότερο τὸ χτύπημα τὸ μαῦρο.
Αἶας
Μὲ βλέπεις τὸν ἀτρόμαχτο,
καὶ τὸν ψυχωμένο,
μὲ βλέπεις τὸν ἀπλήγωτο
στὴ φωτιὰ τῆς μάχης,
ὅπου στ' ἀθήα ζωντανὰ σῆκωτὰ μαῦρο χέρι;
'ὦμὲ, ὁ κόσμος θὰ γελά καὶ θὰ με περιπαίξῃ.

Τέκμησσα.
'Αφέντη Αἶα, μὴν τὰ λὲς αὐτὰ, παρακαλῶ σε.
Αἶας.
Μέσα δὲν πᾶς; Τὶς πλάτες σου γλήγορα δὲ μᾶς δει-
[χνεις;
αἰαί, αἰαί.

Χορός.
Γιὰ τὸ θεό, αἰου κι' ἔλα στὸ νοῦ σου.
Αἶας.
'ὦχ ὁ κακόμοιρος ἐγὼ, ποῦ τοὺς ὄχτροὺς μου ἀφήκα
καὶ μέσ' στὰ στριφοκέρατὰ χουμίζοντας τὰ βόδια
στὰ διαλεχτὰ τὰ πρόβατὰ, ἔχουσα μαῦρον αἷμα.

Χορός.
Τᾶχα τί τώρα νὰ τὰ κλαίς, τὰ ποῦνε καμωμένα;
ὅ,τι κι' ἀν κάμῃς δὲν μπορεῖς αὐτὰ γιὰ νὰ τ' ἀλλάξῃς.
Αἶας.
'Α πάντα τετραπόνηρε, πάντα κακοτεχνίτη,
γιὰ τοῦ Λαέρτη, βρωμερέ, μέσ' στὸ στρατό, πανοῦργο,
πόσα ἡ πολλή σου ἡ χερὰ θὲ νὰ σου φέρῃ γέλοια;

Χορός.
Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ γελά καὶ κλαίει ὁ καθένας.
Αἶας.
Μακάρι νὰ τον ἔβλεπα, κι' ἄς εἶμαι λυπημένος,
ὦχ, ὦχ!

Χορός.
Μὴ βλαστημῆσθς τίποτα. Δὲν βλέπεις τὰ δεινὰ σου;
Αἶας
'ὦ Δία, σὺ προπάτορα στὰ πατρογονικά μου,
πῶς τᾶχα τὸν γλυκόλογο, τὸν τιποτένιο ὄχτρό μου,
τοὺς βασιλιὰδες καὶ τοὺς δυὸ, νὰ σφᾶξω κι' ἄς ποθᾶνω;

Τέκμησσα.
Αὐτὸ σὰν τὸ παρακαλᾷς κι' ἐγὼ ἄς ποθᾶνω τότες·
τί νὰ τὴν κάμω τὴ ζωὴ ὄντας ἐσένα χάσω;
Αἶας.
Σκοτάδι σὺ, δικό μου φᾶς, λαμπρότατη θολοῦσα
γιὰ μένα, ἔλατε, πάρτε με, πάρτε με εὐτὺς κοντὰ σᾶς.
Γιατὶ καὶ μὴτ' ἀπ' τοὺς θεοὺς, μὴτε κι' ἀπ' τοὺς ἀν-
[θρώπους

καμιά βοήθεια τώρα πλεῖα τ' ἀξίζω ν' ἀπαντέχω.
Μὰ ἡ Διογέννητη θεὰ
ἡ ἀντρωμένη
ἀσπλαχνὰ ἐμένανε χτυπᾷ.
Καὶ ποῦ νὰ πᾶω νὰ κρυφτῶ;
ποῦ νᾶρῃω νὰ κἀθῆσω,
σὰν τᾶλλα ἐδῶ τὰ πλέρωσα, μ' αὐτὰ μαζί, ἀδέρφια,
μὲ τὰ σφραγιστὰ ποῦ ἀμυαλα κατακομμένα τᾶχω,
κι' ὅλο μαζί τὸ στρατέμα
μὲ τὰ διπλὰ κοντάρια
θὰ με κατασκοτώσῃ;

Τέκμησσα
'ὦ σφοδρά μου! ὁ ἀθρώπος νὰ λήθῃ ὁ ἀντρωμένος
αὐτὰ, ποῦ πιὸ πρωτότερα δὲν θάλεγε ποτὲς του.
Αἶας
'ὦ θαλασσοπεράσματα, σπηλιὲς ἀρογοαλίσεις,
καὶ λόγγοι ἀροθαλασσοί, πολὺν καιρὸ στὴν Τροία
ἐμένα μὲ κροτούσατ' ὅμως πλεῖα φτάνει τώρα,
δὲ θὰ με ἰδῆτε ζωντανό. Ὅπωχαι νοῦ ἄς κρένη.
Τοῦ Σακμάχτηρου γειτονικὰ ῥέματα, στοὺς Ἀργίτες
καλόβουλα, μὲ χάνετε πλεῖα τώρα ἐμένα, -λόγο
θὰ πῶ μεγάλο-ποῦ ἄλλοτε πολεμιστὴ δὲν εἶδα
ἢ Τροία, ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ τῆ γῆς νᾶρῃ ἐδῶ πέρα·
καὶ τώρα ἐδῶ μ' αἰ ἀδοξος καὶ παρκατεταμένος.

Χορός
Νὰ σ' ἀντικρύσω δὲ μπορῶ μὴτε καὶ νὰ σ' ἀρῆσω
ἔτσι νὰ κλαίς, ποῦ στὰ δεινὰ αὐτὰ χεῖς καταντήσῃ.
Αἶας
Αἰαί· καὶ ποιὸς νὰ τ' ὀλιζέ ποτέ, πῶς τῶνομά μου
παρόμοια μὲ τὴ μοῖρὰ μου κι' αὐτὸ θὰ σφωνοῦσε;
Γιατὶ μοῦ πρέπει δυὸ καὶ τρεῖς αἰαί νὰ κἀξω τώρα·
Σὲ τέτοια βρασκεταί δεινὰ ποῦ ὁ γέρος ὁ γονιός μου
ἐδῶ στὴν Τροία, τοῦ στρατοῦ κέρδισε τὰ πρωτάτα,
καὶ στὴν πατρίδα γύρισε μὲ δόξες φορτωμένος·
κι' ὁ γιός του ἐγὼ, στὴν Τροία ἐδῶ στὸν ἴδιο τόπο ποῦ
[ἤρθα

ὄχι μὲ πιὸ λιγώτερη καρδιὰ καὶ μὲ τὰ χέρια
δὲν ἔκκαμα μικρότερα ἔργατὰ, ἀτιμὸς ἔτσι
ἀπ' τοὺς Ἀργίτες, χάνομαι. Ἄν καὶ καλὰ τὸ ζέρω
πῶς στὴ ζωὴ ἂν ἦτανε ὁ Ἀχιλλεύς καὶ κρίση

γι' αὐτὰ τὰ ὅπλα ἔκανε νὰ δώσῃ στὸν παῖδὸ κάλλιο,
κανένας δὲ θὰ τᾶρπαξεν ὄσω ἀπὸ ἐμένανε ἄλλος·
Μὰ οἱ Ἀτρεΐδες σὲ ἀθρώπο παμπόνηρο τὰ δῶσαν
καὶ τὴ δικὴ μου πρόσβαλαν τὴν παλικαρωσύνη.
Κι' ὁ νοῦς μου ἀν καὶ τὰ μάτια μου δὲν μὲ παραπλα-
[νοῦσαν
δὲ θάκαναν τὴν κρίση αὐτὴ ποτὲ γι' ἄλλον κανένα.
Μὰ τώρα ἡ ἀδόξατῃ θεὰ, τοῦ Δία ἡ κόρη
ἡ γοργμάτα, ἀπάνω τους σὰν σῆκωσα τὸ χέρι
τὸ σκούντησε, ἐμὲ, ρίχνοντας σὲ λυσσαμένη ἀρρώστια
ποῦ μεσ' στὸ αἷμα τῶν σφραγιστῶν τὰ χέρια μου νὰ
[βᾶψω:

καὶ τώρα ποῦ τὴ γλύτωσαν ἀθελήτᾶ μου, ἐκεῖνοι
θὲ νὰ γελοῦν, γιατί ὁ θεός, σὰν εἶνε ἐμπόδιο τότες
καὶ τὸν καλύτερο ὁ κακὸς μπόρει νὰ τον ξεφύγῃ.
Καὶ τώρα τί χρειάζεται νὰ κάμω; ποῦ ἐμένα
μ' ὄχτρευονται ὀλοφάνερα οἱ θεοὶ καὶ τῶν Ἑλλήνων,
μὲ μάχεται ὀλοφάνερα ἡ Τροία κι' οἱ κάμποι τοῦτοι.
Νὰ πᾶρω τὴν Ἀσπρὴ θάλασσα νὰ πᾶω γιὰ τὴν πκ-
[τρίδα

καρδοστασία ἀφήνοντας καὶ τοὺς Ἀτρεΐδες μόνους;
Καὶ μὲ τί μάτια θὰ τον δῶ τὸ γερο-Γελαμῶνα;
πῶς θὰ βρασταῖ νὰ με ἰδῇ ἄδειον ἀπ' τὰ προτάτα,
ποῦ αὐτὸς στεφάνι δοξαστὸ εἶχε γι' αὐτὰ παρμένο;
Αὐτὸ 'νε πρῶμα ἀβάσταχτο. Ἡ νὰ χυθῶ στῶν Τρώων
τὰ κάστρα ἀπάνου, νὰ πικαστῶ μόνος μ' αὐτοὺς μονα-
[χους

καὶ κἀνοντας τὸ χρέος μου ὕστερα νὰ πεθᾶνω;
Μ' αὐτὸ θὲ νὰ το χαίρανταν περισσότερο οἱ διὸ Ἀτρεΐδες.
Δὲν εἶν' κι' αὐτό. Πρέπει νὰ βρῶ ἄλλον κανένα τρόπο
ποῦ νὰ τὸ δεῖξω φανερά στὸ γέρο μου πατέρα
πῶς ἀναντρο ἐγὼ κορμὶ δὲ βγγίκα ἀπὸ ἐκεῖνον.
Εἶνε ντροπῆς ὁ ἀθρώπος νὰ θέλῃ νὰ γερᾷ
ποῦ τὰ πολλὰ του τὰ δεινὰ δὲν δύνεται ν' ἀλλάξῃ.
Τὶ ἡ καθε μέρα ποῦ περνᾷ, ποιὰ χρεὶ τᾶχα νᾶχη
ποῦ μὲ στὸ χᾶρο τὸν σκούντᾷ μὲ τὸν γλυτώνει παλι;
τὸν ἀθρώπο δὲν τὸν ψιφῶ κι' ἀράδα δὲν τὸν βρᾶω
ποῦ γλυκονακαρίζεται μὲ ψεύτικες ἐλπίδες
Μὲν πρέπει γιὰ ὁμορφὰ νὰ ζῆ ὁ ἀρχοντογεννημένος
γιὰ νὰ πεθαίνῃ ὁμορφᾶ. Σοῦ τὰ εἶπα ὅσα κι' ἂν εἶχα.

Χορός
Κανένας, Αἶα, δὲν θὰ πῆ ἀτέριαστα πῶς εἶπες,
μόν' ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια σου πρέπει τῆς καρδιᾶς σου
Μὲν πᾶψε πλεῖα καὶ διώξε τες αὐτὲς τίς ἐνιες πῶχεις
καὶ τῶν ἀγαπημένω σου τίς γνώμεις ἄκουσέ τες.

Τέκμησσα
'Αφέντη Αἶα, ἀπ' τὴ σκλαβιά δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο
χειρότερο στὸν ἀθρώπο κακό. Ἀπὸ πατέρα
λεύτερο ἐγὼ γεννήθηκα ποῦ στὴ Φρυγίᾳ ἦταν πρώτος
στὰ πλοῦτη καὶ στὴν ἀρχοντιά. Μὰ τώρα σκλαβᾶ
[εἶμαι.

'Ἔτσι οἱ θεοὶ τὸ θέλησαν καὶ τὸ δικό σου χέρι.
Μὰ σὰν ἐπλάγισα μὲ σὲ γλυκὰ ἀγαπῶ σε τώρα.
Καὶ σὲ θερμπαρκαλῶ, γιὰ τῶνομα τοῦ Δία,
σ' ὀρκίζω στὴν ἀγάπη μας ὅπου μᾶς ἔχει σμίξῃ,
μὴ θέλεις λόγγο μὲ πικρὸ ν' ἀκούσω ἀπ' τοὺς ὄχτροὺς σου,
καὶ σὲ κανένας ἀπ' αὐτοὺς μὲ παρατήσης δοῦλα
Γιατὶ ἀν ἐσένα χάσωμε, κι' ἀν μᾶς πεθᾶνης, τότες
τὴν ἴδια μέρα, ξερε το, κι' ἐμένα θὰ μ' ἀρπαξῶν
μὲ δόρι οἱ Ἀργίτες, ἀθελα μαζί μὲ τὸ παιδί σου
καὶ θὰ μᾶς ριζοῦν στὴ σκλαβιά. Κι' ἀπ' τοὺς ἀφέντες
[κάποιος

φαρμακωμένο θὰ μοῦ πῆ προσβάλλοντάς με λόγο:
τοῦ Αἶα καμαρώστε το τὸ τρυφερό τὸ τέρι,
ποῦ εἶχε δύναμη ἡτρανὴ μεσ' στὸ στρατό, μὰ τώρα
σὲ χάλια ποιὰ κατάντησε ποῦ ἀρχόντισσα ἦταν πρῶ-
[τα.

Τέτοια κανένας θὰ μοῦ πῆ. Κι' ἡ δυστυχία ἐμένα
θὲ νὰ μὲ διώχῃ καὶ πικρὰ θὲ νᾶνε αὐτὰ τὰ λόγια
σὲ σένα καὶ στὸ γένος σου. Μὰ τὸ γερογονιό σου
λυπήσου ποῦ στὰ γηρατειὰ τὰ μαῦρα τὸν ἀφήνει.
λυπήσου καὶ τὴ μόννα σου ποῦχει ἀμετρα τὰ χρόνια
ποῦ τοὺς θεοὺς μερόνυχτα παρακαλεῖ γιὰ σένα
νὰ τῆς γυρίσης ζωντανὸς στὸ πατρογονικό σου.
Αἶα, καὶ τὸ παιδάκι σου λυπήσου τὸ καημένο,
ἀν στερηθῇ τὰ χᾶδια σου καὶ μόνον μεγαλώσῃ
στὰ ξένα χέρια, τί κακὸ θὰ κάμῃς καὶ στοὺς δυὸ
[μῆς,

σὲ ἐκεῖνο καὶ σὲ μένανε, ἀνίσως μᾶς πεθᾶνης.
Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σὲ στὸν κόσμο αὐτὸ νὰ βλέπω.
Γιατὶ ἀπ' τὸ κοντάρι σου ἡ πατρίδα μου πλεῖα ἐχᾶθη,

Αποσταλμένος

Κείνα που ξέρω είν' αυτά, γιατί έτυχα ίκει νόμαι.
'Απ' την πλατιά που σπάζει οι βασιλιάδες είχαν,
δ' Κάρχας χάρια τραβήξε τον Τεύκρο απ' τους 'Α-

ώς έφυγε απ' το σπίτι του χιμαλός στάθει εκείνος,
'Αν και σωστά ε' πατέρας του τον είχε συμβουλέψη.

κι' εκείνος τ' αποκήρυξε περήφανα περίσκι
κι' ο τιποτένιος, γέρο μου, πρώτος μπορεί να γένη

με τη βοήθεια των θεών, μα' εγώ και δίχως τούτους
τό ελπίζω πως τη δόξα αυτή θε να την αποκτήσω.

με τη βοήθεια του θεού να του φρονούμε έμεις.
'Ο μάντης τέτοις έκανε κι' εγώ απ' την πλα-

αυτές του τις παραγγελίες. Κι' αν χάσαμε την ώρα,
δ' ε' ζή πλειά τώρα δ' άνθρωπος, σωφός αν είνε ο Κάρχας.

Χορός

Δυστυχημένη Τέκμησσα, και κακομοιρασμένη
έλα νάκούσες τι φρικτά μας φέρνει αυτός μαντάτα,

Τέκμησσα

Τι πάλι με σηκώνετε την κακομοίρα ε'ξω,
που μόλις ξεκουράστηκα απ' τέμπερα δεινά μου;

Χορός

'Ακουσ' αυτό τον άνθρωπο, που φέρνει για τον Αία
μια τύχη, που τη μάτωσε κι' έμένα τη καρδιά μου

Τέκμησσα

'Ωϊμέ τι λές, κακόμοιρες; Ποιά συμφορά μας βρήκε;
'Αποσταλμένος

Δέν ξέρω ποιά'νε ή τύχη σου, φοβούμαι για τον Αία
αυτός άνίσως έτυχε να ξεπορτίση διόλου.

Τέκμησσα

Μα βγήκε με τα λόγια σου μου σκίζεις την καρδιά
μου.

Αποσταλμένος

'Ο Τεύκρος το παράγγειλε πάντα μεσ' στο κλυδί
να μένη και μονάχο του μην τον άφηστε διόλου

Τέκμησσα

Και πούν' ο Τεύκρος και γιατί αυτά μας παραγγέλνει;
'Αποσταλμένος

Πολιώρας εκείνος έφτασε κι' αν έβγη απ' το κα-
λύδι

ο Αίας, φοβάται πως αυτό, καταστροφή του θ'άνε.

Τέκμησσα

'Ωχ ή καυμένη! κι' από ποιόν άνθρωπο τό'χει μάθη;
'Αποσταλμένος

'Από του Θεστορα το γιό το μάντη, πως θα φέρη
σ' αυτόν ζωή για θνάκτο ή σημερινή του μέρα.

Τέκμησσα

'Ωϊμέ βοηθήστε άδερφικα μου, στη σφοδρά, τρεχάτε
στον Τεύκρο νάρθη γρήγορα δώ πέρα να του πήτε.

κι' ε'ς πάρχουν άλλοι άνκτολή και δύση να τον βρουνε

τόν Αία, γιατί το νιώσα μας έχει ξεγελάση
και την παλιάν αγάπη του την έχασα πλειά τώρα
'Ωχ, τι να κάμω ή άμοιρη, παιδίμου; ε'ς σηκω-

Χορός

Νάρθη μαζί σου είμαι έτοιμος, όχι με λόγια μόνο
γιατί ή δουλιά δέν καρτερεί, γληγορωσύνη θέλει.

Αίας

'Ακουσμένο το σπαθί σαν το ζουράφι στέκει,
αν είνε ώρες τώρα αυτές που να το συλλογιούμαι
άνθρώπου δώρο, του 'Εχτορα, που απ' τους έχθρούς μου

πλειότερο τον έφρεύτηκα, τον έβλεπα σε χάρο
κι' έδω στην Τροία εμπήχτηκε την όχτρική τη χώρα,

κάνα μεγάλο χάρισμα από σένα ν' απολάψω.
Στείλε κανένα κράχτη σου το μαύρο αυτό μαντάτο

να πάη στον Τεύκρο να του πη, να με σηκωσθ, πρώτος
στο νεοβρεγμένο μου σπαθί σαν πέσω έδω τριγύρω,

Κράζω και τις παρθενικές, τις άγιες Καταδιώχτρες
τις γοργόποδες, που θωρούν τάνθρωπινα τα πθήια,

'Ω Καταδιώχτρες γλήγορες έλατε κι' εγδικήτρες
και φάτε όλο το στρατόμα δίχως σπλαχνιά να δείξτε.

'Ηλιε, την πατρική μου γής σαν δής, να τα κρατήσης
τα χαλιάρια τα χρυσά και πές το θανατό μου,

Μα και δέν βγαίνει τίποτε του κάκου αυτά να κλαίω,
κι' ε'ς πιάσω κάπως γληγορα να κάμω το σκοπό μου

Και σένα της όλολαμπονης μέρας αυτή τη φλόγα,
και σένα, 'Ηλιε, που όδηγες άμαξι, σεσ κυττάζω

τώρα για ύστερη φορά και πλειά δε θα με ιδήτε.
'Ω λάμψη, ω της πατρίδας μου χάρμα της Σαλαμίνας

ιερό, και σκέπη του σπιτιού του πατριγονικού μας
κι' 'Αθήνας δοξασμένες μου και συναναθροφού μου,

Αυτά τα λογία τα στερνά σε σεσ τα λείει ο Αίας,
και τάλλα κάτω θα τα πώ σ' αυτούς πούνε στον

Μισός χορός

Στόν κόπο ο κόπος κόπο φέρνει.
Πώ, πώ, και που δέν πήγα;
Μα πουθενά σημάδια του δε βρήκα να γνωρίσω.

Μισός χορός

Τ' αυτιά σου κάνουν, θάκουσε τα λόγια απ' το κα-
ράβι.

Μισός χορός

Λοιπόν τί τρέχει;
Μισός χορός

'Ολα ήλιοβασιλεμα πέρασα τα καράβια.

Μισός χορός

Λοιπόν τί φέρνεις;
Μισός χορός

Κούραση πλήθια, τίποτα δέν είδα με τα μάτια.

Μισός χορός

Παρόμοια αυτός κι' ήλιόβγαλμα δε φάνηκε καθόλου.

Χορός

Μα ποιός απ' τους άκούραστους τάχα ψαράδες
που πάντα μένουν άγρυπνοι με το πυροφάνι,
ή ποιά θεά απ' τον 'Ελυμπο ή ποιό ποτάμι
γοργότατο του Βόσπορου, θε να μου δείξη

Τέκμησσα

'Ωϊμέ, ωϊμέ!

Χορός

Τίνος φωνή απ' το λαγκάδι βγήκε;
Τέκμησσα

'Ωϊμέ ή δύστυχη!

Χορός

Την άμοιρη τη Τέκμησσα τη κονταροπαρμένη
τη βλέπω μεσ' στα κλάματα νάν' βουτημένη παλε.

Τέκμησσα

Χάθηκα, καταστράφηκα, κάρηκα, σύντροφοί μου.

Χορός

Τι τρέχει;

Τέκμησσα

Νά τον ο Αίας μας έδω βρίσκεται σκοτωμένος
με το σπαθί στα σπλάχνα του χωμένο πέρα πέρα.

Χορός

'Ω της πατρίδας γυρισμέ;
κι' έμένα άφέντη, σκότωσε τον ιδικό σου νά'τη.

Τέκμησσα

'Ετσι να χάνηκεν κ'εγώ, να κλαίμε πρέπει τόρα.

Χορός

Και ποιός να τον εσκότωσε τον τριεδυστυχημένο;

Τέκμησσα

Μονάχος του, είνε φανερό: γιατί στο μέρος τούτο
είνε μπηγμένο το σπαθί και μας το φανερώνει.

Χορός

'Αλοιμονο στη μοίρα μου
πως πήγες κι' εσκοτώθης
απ' τους δικούς σου άφύλαχτος.

Τέκμησσα

Κι' εγώ ο κουτός, ο άπραγος
δέν τόχα καταλάβη.

Χορός

Πώ, πώ, έδω 'νε άνκίσθητος
ο άγύριστος ο Αίας.

Τέκμησσα

Δέν είνε για να τον θωρήσ' θα του σκεπάσω τώρα
με τούτο το πολυδίπλο πουκάρησο το σύμα,

Χορός

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Χορός

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Τέκμησσα

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Χορός

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Τέκμησσα

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Χορός

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Τέκμησσα

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Χορός

Τ' όμηλλες, συ κακόμοιρε, τ' όμηλλες να τελέψης
σκληρόκαρδα της μοίρας σου της μαύρης τους περισσους

Όδυσσέας

Ναίσκε· τόν όχτρευόμουνά μόνο σάν ήταν πρέπο.
Άγαμέμνος
Δέν πρέπει κι' άν απόθανε αύτόνε νά προσβάλλης ;
Όδυσσέας
Του Ατρία γιέ, μή χαιρέσαι στό πρόστυχο τό κέρδος.
Άγαμέμνος
Δύσκολο είνε βασιλιά νάφρης που νάχη σέβας.
Όδυσσέας
Όμως ν' άκούρη είν' εύκολο τις συβουλές των φίλων.
Άγαμέμνος
Πρέπει ό καλός ό άνθρωπος ν' άκούη τους άρχοντές του.
Όδυσσέας
Σώπασε· τότε κυβερνᾶς, όντας άκούς τους φίλους
Άγαμέμνος
Θυμήσου σε ποιόν άνθρωπο αύτή τή χάρη κάνεις.
Όδυσσέας
Ήταν όχτρός μου αύτός έδώ μή ήταν και παλικάρι.
Άγαμέμνος
Τι θές νά κάμης ; θά ντραπής τόν πεθαμένο όχτρο
Όδυσσέας
Τό πρέπο πάντα με νικά πλείότερο κι' άπ' τήν έχτρα.
Άγαμέμνος
Όμως οί τέτοιαι άνθρωποι δέν έχουνε μια στάση.
Όδυσσέας
Πολλοί που είνε φίλοι μας όχτροί μπορούν νά γένουν
Άγαμέμνος
Τέτοιους λοιπόν απόθιμας για ν' άποχτήσης φίλους;
Όδυσσέας
Δέ θέλω τή σκληρή καρδιά νά τη παινέψω διόλου
Άγαμέμνος
Σήμερα τάχα και δειλούς θέ νά μας καταστήσης;
Όδυσσέας
Όχι ! σ' όλους τους Έλληνες πώς θέλετε τό δίκιο.
Άγαμέμνος
Λοιπόν αύτόνε τό νεκρό ν' άφήσω λές, νά θάψουν;
Όδυσσέας
Ναίσκε· γιατί κι' έγώ αύτού νά καταστήσω μέλλω
Άγαμέμνος
Όλα είνε όμοια· κάθε άνθρωπος τραβᾶ για τόν άτό
Όδυσσέας
Για ποιόνε πρέπει νά τραβῶ παρά για τόν άτό μου;
Άγαμέμνος
Όμως δικό σου θά το πούν όχι δικό μου τό έργο.
Όδυσσέας
Όπως κι' άν κάμης, θά φανής μόνο καλός πώς είσαι
Άγαμέμνος
Σε σένα θάκωνα άπ' αύτή και πιό μεγάλη χάρη,
Μά αύτός για άπάνω βρίσκεται, για κάτω είνε στόν
όχτρός μου θάνε πάντοτε, σύ κάμε όπως θέλεις.
Χορός
Όποιος, Δυσσέα, ή γνώμη σου τάρνιέται πώς δέν
σοφή, αύτός ό άνθρωπος είνε μικρός άλήθεια.
Όδυσσέας
Και τώρα άπ' έδώ κι' άμπρός τό ύπόσχομαι στόν
πώς θάμαι τόσο φίλος του, όσο ήμουν πρώτα όχτρός
κι' αύτό τόν πεθαμένο με σᾶς μαζί θά θάψω
και δε θ' άφήσω τίποτις άπ' όσα πρέπο είνε
νά κάνουν οί θνητοί για αύτούς πούνε ζῆλια παλικάρια
Τεύκρος
Δυσσέα, άπ' όλους πιό καλέ, όλκ σου τά παινέβω
και βγήκα άπ' τις έλπίδες μου πολύ ξεγελασμένος.
Σ' αύτόν ό πρώτος ήσουνά όχτρός άπ' τους Άργίτες,
και μόνος ήρθεσ βοηθός και δέν τό καταδέχτης
τόν πεθαμένο αύτόνε σύ ό ζωντανός νά βρισης
ώσαν κι' αύτό τό στρατηγύ τόν παρκαρυσκωμένο

όπου θελήσανε κι' οί δυό κι' αύτός κι' άδερφός του
νά τον άφήσουν άθαρτο για νά τότε προσβάλουν.
Νάθε του Γέρου Έλυμπού αύτού ό πρωταφέντης
κι' ή Καταδιώχτρα ή άξεχαστη κι' ή Δίκη ή κακο-
νά τους χαλάσουν άσπλαχνα κι' αύτούς τους διαστρε-
καθώς τό θελήσαν κι' αύτόν άπρεπα νά τόν βλάψουν.
Και σύ βλαστάρη ξακουστό του Γέρου του Λαέρτη
αυτόν νά γγίξης τό νεκρό δε θέλω νά σ' άφήσω
μήν τύχη και δέν τό ποθει αύτό κι' ό πεθαμένος.
Μά σόλα τ' άλλα βόηθα μας κι' άν θελης για νά φέρης
κανένανε άπ' τό στρατεύμα για νά τότε σηκώση
δε θέ νά μας κακοφανή· έγώ έτοιμάζω τάλλα.
και σύ πώς είσαι ό πιό καλός για μέσ μήν το

Όδυσσέας

Τέθελα όμως κι' άν αύτό δε θέλεις νά το κάμω
φεύγω, γιατί σ' όλα σωστή τή γνώμη σου τή βόηθα.
Τεύκρος
Φτάνει· γιατί πέρσες πιό πολλός καιρός.
Μόν άλλοι τώρα γλίγορα κάψτε βαθύ τό μνήμα
κι' άλλοι άπάνω στη φωτιά ψηλό τριπύδι άς βαλουν
για τό άρμόδιο νεκρικό λουτρό.
Κι' άς πάν καμπόσοι άντρες για νά φέρουν
τά δπλα του άπ' τήν καλύβα
Και σύ παιδί μου, όσο μπορείς τό σώμα του γονιού
μαζί με μένα σήκωσε άγάλια πιάνοντας τό
γιατί άκόμα άπ' τις ζεστίς τις φλέβες
μαύρο αναβρύζει αίμα.
Κι' όλοι έμπρός που λέν πώς φίλοι του είνε
ας κουνηθούνε, άς τρέξουνε για αύτόνε άς κάμουν κόπο
τόν Αίκα, που ήτανε σ' όλα του καλός, κι' άπ' κανένα
δέν ήτανε κατώτερος θνητός
Χορός
Πολλά μπορούνε άφύ τά ίδούν νά μάθουνε οί άνθρω-
Όμως προτού νά ιδή κανείς που θέ νά καταστήση
δε δύναται τά μέλλοντα ποτέ νά προφητέψη.

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Περάσαν τά μεσάνυχτα και τό άχνό φεγγάρι
άγάλι γόλι κρύφτηκε εις τό βουνό από πίσω
και τά διαμάντια λάμπανε τώρα με φώς περίοιο
π' άμέτρητα πλουμίζανε τό φόρεμα της νύχτας.
Κι' ό Μισοιωτής άγροπνος
άπάνω στήν ταράτσα
δυμώντας τή φιλήσυχη
των μαθητών του ράτσα
αναζητάει του κάκου
άπάνω εις τόν ουρανό
ένα κομμάτι άδειανό
νά νά βάλη άστερισμό:
τήν κόμη του Σαμφάκου.

ΒΛΑΜΗΣ

Τέλη του Μαρτίου θά έκδοθῆ Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Βιβλίο που γράφει για τήν τέχνη της κατασκευής του
κρασιού και θά πουλιέται δραχ. 4.
Άλλ' όσαι στείλουν τόν μήνα αύτόν τρεις δραχμές
(κι' άπ' τό έξωτερικό φρ. 3).
Στόν κύριον Κ. Έλευθερουδάκη, Διεθνές και Γαλλικό
βιβλιοπωλείον (Πλατεία Συντάγματος).
Ή στόν κύριον Ι. Κολλάρου, βιβλιοπωλείον Έστίας δδδς
Σταδίου.
Θά λάβουν τό βιβλίο στήν τιμή αύτή και χωρίς νά πλη-
ρώσουν ταχυδρομικά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Για τήν Ελλάδα δρ. 10.—Για τό Έξω-
τερικό φρ. 10
10 λεπτά τό κάθε φύλλο λεπτά 10
ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κίόσκια της Πλατείας
Συντάγματος, Όμονοίας, Υπουργείου Οί-
κονομικών, Σταθμού Τριχοδεόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Όμόνοια)στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολλάρου.
Ή συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΕΡΑΣΑΝ

κάμποσες μέρες από τότε, μά δέν πειράζει.
Τό ζήτημα δέν μπαγιατεύει, φρέσκο θάναι
πάντοτε θά μπορή νά πῆ κανένα δυό λόγια
για κάτι που έπρεπε νά γίνη, μά δέν γίνεται
και φαίνεται δυστυχώς πώς δέν θά γίνη ποτέ.
Είχαμε γράψει δώ και είκοσι μέρες, στό
84 φύλλο του «Νουμά» πώς καλή θάτανε ένα
από τά Βυσιλόπουλά μας νά πάη στόν πό-
λεμο—καλό και για τή Βασιλική μας Οίκο-
γένεια και για τό Έθνος. Πώς θάκουγότανε ό
λόγος μας, καμμιά έλλπίδα δέν είχαμε. Βλέ-
πετε, και τό Παλάτι και τό Υπουργείο και
κάθε Αρχή μας συγκινούνται μονάχα από τή
μεγάλη κυκλοφορία. Φτάνει μια πατσαβούρα
νάχη μεγάλη κυκλοφορία, κ' ή δουλειά της
έγινε. Ό,τι πῆ, κι' άς είναι αύτό ή μεγαλύ-
τερον άνοησία κι' άς γράφεται κι' από τό ανη-
θικώτερο πρόσωπο, άμέσως θά συγκινήση.
Μεγάλη κυκλοφορία, μαθές ! Τό μαθαίνουν
πολλοί· και δέν συμφέρει.
Έτσι έγινε και μ' αύτό τό ζήτημα. Έγραψε
ό «Νουμάς». Δέν πάει νά γράφη ! Ποιός τόν
άκούει; Έγραψε όμως και τό «Έμπρός»
ύστερ' από δυό μέρες και ειπε πώς στη Βιέννη
λένε ότι «ό πρίγκιψ Νικόλαος της Ελλάδος
έζήτησε παρά του Τσάρου τήν άδεια όπως
μεταβῆ στην Άπω Ανατολήν (για τήν Για-
πωνία θά πρόκειται δίχως άλλο έδώ) και
μετάσχη του πολέμου κατατάσσόμενος εις τι
των Ρωσικών συνταγμάτων».
Τά πράγματα γίνονται σοβαρά ! Τό γρά-
φει και τό «Έμπρός» πούχει και κυκλοφορία
μεγάλη και ταχυπιστήριο ! Διαψευστήτω
λοιπόν ! Και διαψεύδεται τήν άλλην μέρα τό
«Έμπρός» από τήν «Έστία» και χαραχτηρί